

LIBRIS | We know books
RILEY SAGER

BESTSELLER NEW YORK TIMES

ÎNCUIE
TOATE
UȘILE

*Traducere din limba engleză
de Ana Alexandru și Mona Raus*

//bestseller

Chișinău • București
2021

CAPITOLUL
I

Ascensorul seamănă cu o colivie. Genul de colivie înaltă, bogat ornamentată, cu bare subțiri și exterior aurit. Chiar mă gândesc la păsări în timp ce pășesc înăuntru. Exotic, luminos și luxuriant. Este tot ceea ce eu nu sunt.

Femeia de lângă mine, însă, se încadrează cu desăvârșire în peisajul grandios, cu un costum albastru, marca Chanel, păr blond, mâinile perfect îngrijite, purtând o colecție impresionantă de inele pe degete. Trebuie să aibă vreo 50 de ani. Poate mai mult. Botox-ul i-a făcut fața întinsă și strălucitoare. Are o voce precum șampania, ascuțită și ușoară, și un nume la fel de elegant, Leslie Evelyn.

Pentru că acesta, practic, e un interviu de angajare, port și eu un costum. Negru. Nu e chiar Chanel. Pantofii mei sunt de la Payless. Iar părul șaten, despicat, îmi ajunge până la umeri. În mod normal, aș fi mers la Supercuts pentru o tunsoare, dar chiar și acest mic serviciu costă mai mult decât îmi pot permite.

Încuviințez cu un interes prefăcut, în timp ce Leslie Evelyn spune:

— Ascensorul este original, desigur. La fel și scara principală. Nu s-au schimbat prea multe în hol, de când

s-a deschis acest imobil, în 1919. Asta este partea bună a clădirilor vechi, au fost construite să dureze.

Și, se pare, ca să invadeze spațiul personal al celorlalte persoane. Eu și Leslie stăm umăr la umăr în cabina ascensorului, surprinzător de mică. Dar lipsa spațiului este compensată de stil, are un covor roșu pe podea și frunze din aur pe tavan. Pereții sunt acoperiți cu panouri din lemn de stejar, ce se înalță până la nivelul taliei, de unde sunt înlocuite cu o serie de ferestre înguste.

Ascensorul are două uși, una cu bare subțiri de fier, care se închide singură, iar cealaltă reprezintă un grilaj transversal din fier forjat, pe care Leslie îl așază la loc, înainte de-a apăsa butonul pentru ultimul etaj. Pornim de îndată, ridicându-ne încet, dar sigur, într-una din cele mai celebre clădiri din Manhattan.

Dacă aș fi știut că apartamentul se află în această clădire, nu aș fi răspuns niciodată la anunț. L-aș fi considerat o pierdere de timp. Nu sunt ca Leslie Evelyn, care poartă o servietă de culoarea caramelului și pare a fi desprinsă exact din filmul acesta. Sunt Jules Larsen, cu mai puțin de cinci sute de dolari în cont, venită dintr-un orașel din Pennsylvania unde se exploatează cărbunele.

Nu aparțin acestui loc. În anunț, nu era menționată adresa. Pur și simplu, scria că e nevoie de un locatar și era trecut un număr de telefon la care să suni dacă ești interesat. Eu am fost. Am sunat. Leslie Evelyn mi-a răspuns și am stabilit data interviului și adresa: Upper West Side. Cu toate acestea, nu știam în ce mă bag până nu am ajuns în fața clădirii, verificând de nenumărate ori adresa, pentru a mă asigura că mă aflu la locul potrivit, Bartholomeo, unul dintre blocurile rezidențiale emblematică din Manhattan. Se află chiar în

spatele clădirii Dakota și a gemenei sale, San Remo. Iar faima sa, în parte, i se datorează dimensiunilor înguste. Comparativ cu celelalte legende imobiliare din New York, Bartholomeo este printre cele mai simple, un bloc de piatră care se înalță treisprezece etaje peste Central Park West. Într-o zonă împânzită de clădiri uriașe, Bartholomeo iese în evidență prin faptul că este exact opusul lor. Mic, somptuos și memorabil.

Dar principalul motiv pentru celebritatea pe care o are sunt garguiele. Genul clasic, cu aripi de lilieci și coarne de diavol. Aceste fiare din piatră sunt peste tot, de la perechea care stă deasupra ușii din față până la cei ghemuiți la fiecare colț al acoperișului înclinat. Multe dintre ele ocupă fațada din marmură a clădirii, așezate în rânduri scurte pe fiecare etaj. Stau cu brațele ridicate către marginile geamurilor, ca și cum ele ar ține clădirea Bartholomeo în poziție dreaptă. Aceste ornamente conferă edificiului un aspect gotic, de catedrală, motiv datorită căruia i se mai spune și Sf. Bart.

De-a lungul anilor, Bartholomeo și garguiele sale au apărut în mii de fotografii. L-am văzut pe cărți poștale, în reclame, ca fundal pentru ședințele foto de modă. L-am văzut în filme. La televizor. Și pe coperta celui mai bine vândut roman, publicat în anii '80, și anume *Inima unui visător*. Așa am aflat pentru prima dată despre această clădire. Jane avea un exemplar și obișnuia să-mi citească cu voce tare înainte de somn.

Cartea relatează povestea bizară a unei tinere de douăzeci de ani, orfană, pe nume Ginny. Printr-o întâmplare a sortii și bunăvoința unei bătrâne, pe care nu a cunoscut-o până atunci, protagonista se pomenește dintr-odată locuind în Bartholomeo. Ginny

explorează noul anturaj elegant și se îmbracă în rochii de petrecere dintre cele mai sofisticate, flirtând cu o suită de admiratori. Este o mare amăgeală, desigur, dar e și minunat. Genul de roman care face tinerele să viseze că-și vor găsi dragostea pe străzile întunecate ale Manhattan-ului.

În timp ce Jane citea, eu mă uitam la coperta cărții, care înfățișa o priveliște de peste drum a edificiului. Nu existau astfel de clădiri în locul în care am crescut eu. Erau doar rânduri de case și vitrine cu ferestre pline de funingine, aspectul lor lugubru fiind întrerupt doar de vreo școală sau de vreo biserică. Deși nu fusesem niciodată acolo, Manhattan-ul ne-a intrigat dintotdeauna. La fel și ideea de a trăi într-un loc precum Bartholomeo, aflat la ani-lumină distanță de apartamentul ordonat pe care îl împărțeam cu părinții noștri.

— Într-o zi, obișnuia să spună Jane printre rânduri. Într-o zi voi locui acolo.

— Iar eu te voi vizita.

— Mă vei vizita? O să locuiești acolo cu mine, spunea Jane, mângâindu-mi părul.

Bineînțeles că niciuna dintre acele fantezii din copilărie nu a devenit realitate. Fanteziile nu se materializează niciodată. Poate doar în cazul fetelor ca Leslie Evelyn. Dar nu și în cazul lui Jane. Și, cu siguranță, nu în cazul meu. Această călătorie cu ascensorul este tot ce voi obține, fiind amplasat într-un colț al scării, se deplasează exact prin centrul clădirii, o pot vedea prin ferestrele din sticlă. Între fiecare etaj sunt zece trepte, un palier, apoi altele zece. Pe unul dintre paliere, un bărbat în vârstă găfâie încercând să coboare scările, cu ajutorul unei femei în uniformă mov și cu un aspect epuizat. Ea

așteaptă răbdătoare, susținând brațul bărbatului când acesta se oprește pentru a-și trage respirația. Deși, se face a nu observa ascensorul ce trece pe lângă ei, îi surprind aruncând o privire rapidă către noi, chiar înainte ca etajul următor să le întrerupă priveliștea.

— De la etajul doi la unsprezece sunt apartamentele de locuit, spune Leslie. La parter se află birourile, spațiile destinate exclusiv angajaților și departamentul nostru de întreținere. La subsol, boxele pentru depozitare. Sunt câte patru apartamente pe fiecare etaj. Două în față. Două în spate.

Trecem de un alt etaj, liftul se mișcă încet, dar sigur. La acest etaj, o femeie de-o vârstă cu Leslie așteaptă să coboare. Îmbrăcată în colanți, UGG-uri și un pulover alb, larg, plimbă un câine imposibil de mic, cu o lesă încrustată în pietre prețioase. Îi face un semn politicos lui Leslie, privindu-mă din spatele ochelarilor de soare supradimensionați. În clipa în care ajungem față în față, o recunosc. E actriță. Sau, mă rog, a fost cândva. Au trecut zece ani de când am văzut-o ultima oară, în telenovela pe care o urmăream cu mama, în timpul vacanței de vară.

— Nu e cumva...

Leslie mă oprește cu o mână ridicată.

— Nu discutăm niciodată despre rezidenți. E una dintre regulile nescrise de la Bartholomeo, care se mândrește cu discreția sa. Oamenii de aici vor să se simtă confortabil în interiorul acestor pereți.

— Locuiesc și vedete aici?

— Nu chiar, spune Leslie. Ceea ce este bine pentru noi. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca paparazzi să dea târcoale zi și noapte pe afară. Sau, Doamne ferește,

să ni se întâmple ceva la fel de îngrozitor ca ceea ce s-a întâmplat la Dakota. Locatarii noștri tind să fie discreți când vine vorba de averea lor. Le place intimitatea. Mulți dintre ei folosesc corporații fictive pentru a-și cumpăra apartamentele, astfel încât achiziția lor să nu devină informație publică.

Ascensorul ajunge zgomotos la punctul de oprire din vârful scărilor, iar Leslie spune:

— Iată-ne. Etajul 12.

Deschide grilajul și iese, pantofii ei țacănind pe podeaua din gresie.

Pereții holului sunt stacojii, cu suporturi pentru lumânări așezate la intervale egale unul de altul. Trecem pe lângă două uși nemarcate înainte ca holul să se sfârșească cu un perete lat, care conține încă două uși. Spre deosebire de celelalte două, acestea sunt marcate. 12A și 12B.

— Credeam că sunt câte patru apartamente pe fiecare etaj, spun eu.

— Așa este, zice Leslie. Cu excepția acestuia. Etajul 12 este special.

Mă uit înapoi la ușile nemarcate din spatele nostru.

— Atunci ce sunt acelea?

— Spații de depozitare. Accesul pe acoperiș. Nimic interesant.

Bagă mâna în servietă și scoate un set de chei, pe care le folosește pentru a descuia apartamentul 12A.

— Iată unde se află adevărata distracție, spune ea.

Ușa se deschide, iar Leslie se dă într-o parte, dezvăluind un vestibul minuscul și rafinat. Înăuntru se găsesc un cuier, o oglindă aurită și o masă, pe care stau așezate o lampă, o vază și un bol mic pentru chei. Privirea

mea trece de vestibul, către apartamentul propriu-zis și o fereastră, situată în partea opusă a încăperii. Dincolo de ea se întinde una dintre cele mai superbe priveliști pe care le-am văzut vreodată.

Central Park.

Toamna târzie.

Soarele de chihlimbar aplecat deasupra frunzelor aurii.

Toate aceste minunății văzute de la înălțimea unui zbor de pasăre.

Fereastra care oferă această priveliște, se înalță din podea până în tavan, în camera elegantă de zi, situată de partea cealaltă a holului. Îl traversez cu picioarele tremurânde din cauza uimirii și mă îndrept spre geam, oprindu-mă când nasul meu este la doar un centimetru distanță de sticla netedă. Chiar în față e Central Park Lake și grațioasa arcadă a Podului Bow. Dincolo de ele, în depărtare, se văd fragmente din terasa Bethesda și Loeb Boathouse. În dreapta se află Sheep Meadow, pe al cărei covor verde se întrezăresc siluetele oamenilor ce se bucură de soarele mângâietor al toamnei. Iar la stânga, pe fundalul de piatră cenușie, impunătoare, a Muzeului Metropolitan de Artă, se află castelul Belvedere.

Savurez, aproape fără suflare, acest peisaj.

Mi-l imaginam mai înainte, atunci când citeam *Inima unui visător*. Aceasta este exact vederea pe care o avea din apartamentul ei, Ginny, protagonista cărții. Pajiștea în partea de sud. Castelul la nord. Și exact în centru, Podul Bow. Nici în cele mai îndrăznețe vise nu-și putea imagina așa ceva.

Pentru câteva clipe, acest tablou devine realitatea mea, în ciuda tuturor greutăților prin care am trecut.

Poate chiar datorită lor. Prezența mea aici pare a fi o intervenție divină, chiar dacă îmi vine din nou în minte acel gând chinuitor, *Locul meu nu e aici*.

— Îmi pare rău, îi spun lui Leslie, îndepărtându-mă de fereastră. Cred că s-a produs o neînțelegere.

Există multe feluri în care Leslie Evelyn și cu mine ne-am fi putut intersecta. Anunțul de pe Craigslist ar fi putut conține un număr greșit. Sau poate nu am format corect numărul la apelare. Când Leslie a răspuns, convorbirea a fost atât de scurtă, încât confuzia era inevitabilă. Eu am crezut că este în căutarea unui locatar temporar pentru un apartament. Ea a crezut că eu îmi caut un loc în care să stau. Acum suntem aici, Leslie înclină capul pentru a-mi arunca o privire confuză, iar eu sunt absolut fascinată de o priveliște care, să fim serioși, nu era nicidecum menită să fie privită de cineva ca mine.

— Nu îți place apartamentul? întrebă Leslie.

— Îmi place! Arunc o altă privire rapidă pe fereastră. Nu mă pot abține. Dar nu sunt în căutarea unui apartament. Vreau să spun că sunt, dar, și dacă aş economisi fiecare bănuț până la vârsta de o sută de ani, tot nu mi-aş putea permite o astfel de locuință.

— Apartamentul nu este disponibil încă pentru a fi dat în exploatare, spune Leslie. Avem nevoie doar de o persoană care să-l ocupe în următoarele trei luni.

— Nici în cel mai optimist scenariu, nu cred că cineva m-ar plăti de bunăvoie ca să locuiesc aici. Chiar și pentru trei luni.

— Te înșeli. Este exact ceea ce ne dorim.

Leslie arată cu degetul spre o canapea căptușită cu catifea purpurie din mijlocul încăperii. Pare mai scumpă decât prima mea mașină. Mă așez temătoare. O mișcare

neglijență ar putea strica totul. Leslie ia loc pe un scaun de vizavi, ușor asortat cu canapeaua. Între noi se află o masă de cafea, pe care este așezată o orhidee în ghiveci, cu petale albe imaculate.

Acum că nu mai sunt distrasă de priveliște, observ că întreaga cameră de zi este decorată în nuanțe de roșu și maro. Este confortabilă, cu o idee prea încărcată. Un ceas cu pendul ticăie în colț. Ferestrele sunt acoperite cu perdele de mătase și storuri din lemn, lângă care se află un telescop de aramă, orientat spre Central Park.

Tapetul are un model floral roșu, petale, răspândite peste tot, deschise asemenea unor evantaie și suprapuse în combinații elaborate. Iar tavanul este împânzit cu fâșii decorative în stil victorian, tencuiala înflorind în rozete gotice pe la colțuri.

— Situația stă în felul următor, spune Leslie. O altă regulă de la Bartholomeo stipulează că niciun apartament nu poate rămâne gol mai mult de o lună. Este o regulă veche și, ar spune unii, puțin ciudată. Dar rezidenții de aici sunt de acord că o clădire locuită este o clădire fericită. Unele apartamente sunt pe jumătate goale de cele mai multe ori. Sigur, apartamentele au proprietari, dar aceștia stau din când în când în ele. Și se vede. Dacă intri în câteva dintre locuințe, te vei simți ca la muzeu. Sau, mai rău, ca la biserică. Mai sunt și măsuri de securitate care trebuie luate în calcul. Dacă se răspândește zvonul că un apartament din Bartholomeo urmează să fie gol timp de câteva luni, nu se știe cine va încerca să intre prin efracție.

Acum înțeleg acel simplu anunț, îngropat printre toate celelalte anunțuri de genul: „Angajăm personal”. Chiar mă întrebam de ce era atât de vag.

LRDIS | We know
BOOKS

— Așadar, aveți nevoie de un paznic?

— Avem nevoie de un *locatar*, spune Leslie. O persoană care să dea viață apartamentului. Ia acest spațiu drept exemplu. Proprietara a decedat recent. Femeia era văduvă. Nu avea copii. Doar câteva nepoate și nepoți avari din Londra, care se luptă în prezent pentru a-l obține. Până la soluționarea problemei, apartamentul va rămâne nelocuit. Cu doar două apartamente pe acest etaj, gândește-te cât de gol se va simți.

— De ce nepoții și nepoatele nu-l dau în chirie cuiva?

— Acest lucru nu este permis aici. Din aceleași motive pe care le-am menționat mai devreme. Nimic nu împiedică pe cineva să închirieze un apartament și apoi să facă din el Dumnezeu știe ce!

Încuviințez, înțelegând brusc.

— Plătind o persoană ca să rămână aici, vă încredințați că nu se va întâmpla nimic rău cu apartamentul.

— Exact, zice Leslie. Gândește-te la asta ca la o poliță de asigurare. Una plătită destul de bine, așa putea spune. În cazul apartamentului 12A, familia răposatei proprietare oferă patru mii de dolari pe lună.

Măinile mele, care până acum se odihniseră prudente pe genunchi, îmi cad pe lângă corp.

Patru mii de dolari pe lună.

Ca să stai *aici*.

Oferta este atât de uluitoare, încât nici nu mai simt canapeaua purpurie de sub mine, de parcă ar fi dispărut, lăsându-mă să plutesc în aer.

Încerc să-mi adun gândurile, chinându-mă să fac câteva calcule matematice elementare. Asta înseamnă 12.000 de dolari pentru trei luni de zile. Mai mult decât suficient pentru a mă întreține, până îmi aduc viața în